

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **M., spol. s r. o., E.**, proti žalovaným: **Ing. I. M., L.**, úpadca, **JUDr. D. J. D., D.**, správca konkurznej podstaty úpadcu, **o určenie pravosti pohľadávky, a o návrhu na prerušenie konania**, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. októbra 2012, č. k. 1 Cbi 9/2012-28, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. októbra 2012, č. k. 1 Cbi 9/2012-28 **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a predloženie spisu na Ústavný súd Slovenskej republiky s podnetom na vyslovenie nesúlady § 47, ods. 2 a § 119, ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku s Ústavou Slovenskej republiky.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že v konaní vo veci samej sa žalobca domáha, aby súd určil, že jeho pohľadávka, ktorú si uplatnil v prihláške do konkurzného konania, vedeného na Krajskom súde v Bratislave, sp. zn. 38K 39/95 je nesporná čo do pravosti a výšky a zároveň, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu nákladov a trov konania žalobcovi. Podaním zo dňa 05. 10. 2012 navrhol žalobca, aby súd rozhodol o prerušení konania a obrátil sa na Ústavný súd Slovenskej republiky s podnetom na vyslovenie nesúlady § 47 ods. 2 a § 119 ods. 3 O. s. p. s Ústavou SR. Vyslovil námietku

protiústavnosti O. s. p. vo vzťahu k účasti na súdnom pojednávaní, ako aj doručenia zásielok súdu účastníkom konania a následkov doručenia, čím podľa jeho názoru je uvedená časť predpisu v rozpore s Ústavou SR. Žalobca poukázal na to, že súdne pojednávanie, na ktorom jedna strana trpí ochorením, ktoré znižujú jej možnosť riadne vnímať prednesené tvrdenia, nie je v súlade s premisou rovnosti zbraní a taktiež súd neskúma, či adresát je schopný zásielku prijať. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 53/1999), podľa ktorého, prerušiť konanie podľa druhej vety § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. možno iba vtedy, ak k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s Ústavou, so zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, dospel súd a nie účastník konania. Uviedol, že ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. výslovne umožňuje všeobecnému súdu skúmať, či všeobecne záväzný právny predpis nie je v rozpore s Ústavou, túto otázku všeobecný súd je oprávnený a v zásade aj povinný riešiť kedykoľvek pred rozhodnutím vo veci, lebo by nemohol aplikovať všeobecne záväzný právny predpis v prípade, ak by dospel k záveru, že je v rozpore s Ústavou. V tomto smere ide o špecifické subjektívne oprávnenie všeobecného súdu. Poukázal ďalej na to, že k tejto problematike sa vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení 1 Obdo V 73/2006 a konštatoval, že v rámci skúmania podmienok na postup podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. je všeobecný súd oprávnený posudzovať, či zákon je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Zo strany všeobecného súdu nejde o prekročenie právomoci. Súd prvého stupňa nedospel k záveru, že ustanovenia § 47 ods. 2 a § 119 ods. 3 O. s. p, sú v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, nepostúpil návrh na zaujatie stanoviska Ústavnému súdu Slovenskej republiky a skonštatoval, že neexistuje dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca, navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na nové konanie krajskému súdu a súčasne navrhol prerušiť konanie a vec predložiť Ústavnému súdu SR. V odvolaní zopakoval podstatný obsah svojho návrhu na prerušenie konania a predloženia veci na Ústavný súd SR. Ďalej namietol nesprávnosť názoru súdu prvého stupňa v tom smere, že len súd sám je výlučne legitimovaný rozhodnúť o tom, či sa má obrátiť na Ústavný súd vo veci súladu právnych predpisov s Ústavou SR. V súvislosti s tým citoval ustanovenia zákona č. 460/92, 38/93, 99/63 Zb. a uviedol, že pokiaľ legitimovaný subjekt predostrie súdu otázku, ktorú tento nie je oprávnený riešiť je zrejmé, že

je povinný vec postúpiť orgánu/súdu, ktorý má na to zmocnenie. V danom prípade sa jedná len a výlučne o Ústavný súd SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal odvolanie podľa 214 ods. 2 O. s. p., predovšetkým z hľadiska včasnosti jeho podania a dospel k záveru, že bolo podané oneskorene.

Podľa ust. § 204 ods. 1 prvá veta O. s. p. odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa ust. § 48 ods. 2 O. s. p., ak nie je možné doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu jej sídla, uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je súdu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvie.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa bolo žalobcovi doručované dňa 31. 10. 2012, na adresu sídla žalobcu, ktorý je právnickou osobou, vyznačenou vo výpise z obchodného registra, E. aj s označením, urobeným žalobcom v návrhu „P.". Pošta zásielku vrátila súdu prvého stupňa ako nedoručenú z dôvodu, že adresát je neznámy, dňa 02. 11. 2012. Na vyžiadanie súdu pošta oznámila, že adresát - žalobca je na odovzdacom mieste E. neznámy, nemá označenú domovú listovú schránku a nemá a ani v minulosti nemal pridelený P. V zmysle citovaného ustanovenia § 48 ods. 2 O. s. p. bolo napadnuté uznesenie doručené žalobcovi dňom 05. 11. 2012. Odvolanie proti uzneseniu žalobca podal písomne na pošte, podľa pečiatky pošty dňa 08. 04. 2013, došlým na súd 10. 04. 2013 a následne faxovým podaním dňa 09. 04. 2013. Odvolanie nebolo podané v zákonnej lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolací súd z uvedených dôvodov odvolanie žalobcu ako neskoro podané v zmysle ust. § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. odmietol.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 26. júna 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová